

O B Ě Ž N Í K č. 21NÁRODNÍ SOLIDARITA PŘEDEVŠÍM!

Od okamžiku, kdy ve Švýcarsku vypukla tzv. "hašišová aféra", uplynula dosti dlouhá doba. Původně jsme se domnívali, že bude v zájmu naší národní věci raději k tomuto případu mlčet a nekalit zbytečně vodu. Člověku nemůže být lhostejné, když se 21 členů jeho národa ocitne najednou ve vězení pro pašování drog. Je to neuvěřitelné, protože se natolik známe a víme, že Čech se v zahraničí nesníží ke kriminální činnosti jen pro svůj vlastní prospěch. Stále totiž platí, že naše emigrace je na rozdíl třeba od Italů, emigrací politickou, a že každý z nás, ať politicky stojí na jakékoliv platformě, má své národní ideály.

Je proto přirozené, že jsme se nedali strhnout okamžitým hněvem k bezprostřednímu, tvrdému, ale přitom velmi lacinému odsouzení "bandy českých emigrantů", jako to učinil pan Dr. B.H. dne 21.5.1977 v "Hlasu národa". Čas nám dal za pravdu, rozvaha se vyplatila. Místo, abychom se před čtenářem blýskali znalostí paragrafů, dokazovali, kolik let mohou /mají?/ zatčení dostat a dělali z nich deklasované živly, získávali jsme kousek po kousku, namáhavě, ale poctivě, seriózní informace.

Jsme rádi a cítíme nesmírné zadostiučinění, že se naše víra v poctivost vzdělaných a odvážných Čechů nesetkala se zklamáním. Znova jsme se přesvědčili, že ideály našeho národního osvobození jsou stále živé a že žádná "česká mafie" kriminálního, italského nebo amerického typu v zahraničí vzniknout nemůže. Ti, kdož zatčeným "banditům" předhazovali nezřízenou touhu po bohatství a sladkém životě, jako zrovna pan Dr. B.H., by se měli zastydět a uvědomit si, že jen z čistých ideálů se zahraniční odboj dělat nedá. Vždyť odboj je i finančně nákladná záležitost a nemůže žít jen z milodarů. Uvědomil si vůbec někdy někdo kolik stojí jediný náklad LISTŮ?

Málo platné, ať se nám to líbí nebo ne, LISTY jsou přece jenom tím nejúčinnějším, a proto i nejrepresentativnějším časopisem československé opozice. A co je hlavní, dostávají se do republiky a mají

doma distribuční síť a čtenářskou základnu! To v zájmu celé národní věci je třeba objektivně přiznat, bez ohledu na výhrady, které máme k panu Pelikánovi, bez ohledu na výhrady k politické linii LISTŮ. Bez peněz ale bojovat nelze, pánové!

Proto by mělo napříště důrazně platit: Méně křičet a více přemýšlet! A jestliže je někdo takovým přeborníkem ve znalosti paragrafů, jako pan Dr. B.H., měl by jako správný Čech dát své znalosti ne proti "zatčené hašišové bandě" /jak je nazývá švýcarský a ostatní zdejší tisk/, ale po pravdě ve prospěch skupiny zanícených vlastenců, kteří se pro své národní a politické přesvědčení, a hlavně činnost, dostali do neštěstí.

Pan doktor líčil srdcervoucím způsobem, jak zatčení svými "zločiny", pašováním drog, vrhali do neštěstí tisíce nevinných lidí, ničili jejich životy a lidské poslání! Proč tolik velkých a ukvapených slov? Cožpak doma nejsou i bez drog ničeny tisíce životů n a š i c h lidí, cožpak doma není ničeno právě jejich lidské poslání? Je skutečně tak těžké pochopit, že právě proti tomuto ničení našich lidí zatčení vlastenci svou činností bojovali?

Vezměme rozum do hrsti a vzchopme se! Ukažme světu, že Češi i dnes, stejně jako až dosud vždy v minulosti, dokázali sjednotit své síly ve chvíli utrpení!

O B Ě Ž N Í K č. 22OČISTA?

V čs. emigraci vypukl nový skandál. Jak se dočítáme ve Vídeňských svobodných listech a v Národní politice, bylo odhaleno seskupení několika politických amatérů, kteří se snažili pomocí anonymních dopisů - podle vlastního tvrzení - očistit, podle mínění druhých narušit jednotu zasloužilých exilových pracovníků.

Je třeba hned úvodem říci, že se zaváděním anonymních dopisů a podobných metod do politické praxe není možno v žádném případě souhlasit. Tyto metody nám až příliš připomínají minulost, od níž jsme se chtěli odchodem na Západ distancovat. Bát se svobodně a veřejně říci, co si skutečně myslím, patřilo k této minulosti, ale je to anachronismus ve svobodném světě, kde jsou demokratická pravidla hry zachovávána. To autoři anonymních dopisů nepochopili.

Poradní sbor vydal v březnu t.r. prohlášení, v němž označil veškeré materiály, vyjadřující nesouhlas s jeho politikou, za výrobek pražského ministerstva dezinformací. Jak však dokazují nedávná odhalení tzv. Mafie, naši mnichovští "vlastenci" se zase jednou přepočítali. Do nekonečna nebude možné se zachraňovat takovými tvrzeními, místo aby k předloženým pravdivým faktům bylo zaujato jasné stanovisko!

Stejná situace je totiž i s "NOVÝM PROUDEM", který je podle p. Pejškara a Pachmana nástrojem Prahy jen proto, že odkrývá před exilovou veřejností jejich kolaborantskou politiku se sudetskými Němci. "NOVÝ PROUD" bude vždy podporovat ty, kteří svou poctivou prací v exilu chtějí nezištně přispět k lepší budoucnosti našich národů. Nikdy však nebudeme souhlasit s lidmi, kteří se neustále ohánějí demokracií a Masarykem a přitom již dávno zapomněli na ideály, s nimiž opustili svou vlast.

O Masarykově odkazu máme totiž, narozdíl od těchto čachrářů a karieristů, jiné představy. K Masarykovi se budeme proto vracet, i když to bude některým "demokratům" krajně nemilé.

Jinou otázkou ovšem je, jak jsou tzv. "demokratická pravidla" chápána některými představiteli našeho exilu a jak se jimi řídí sám

p. Pejskar, který se tak rád za pravověrného demokrata vydává. Vrátili se do nedávné minulosti, zjistíme, že z Poradního sboru odešel E. Řehák a p. Pejskar vůbec neprojevil zájem, aby s ním, případně s dalšími členy Sboru "demokraticky" názorové rozdíly projednal. Z Poradního sboru vystoupil J. Jonáš, který dokonce zaslal Valnému shromáždění dopis, ve kterém své rozhodnutí odůvodnil. I v tomto případě považoval p. Pejskar za "demokratické" o obsahu dopisu před členy PS pomlčet. A připočteme-li nespokojenost dalších členů PS s Pejskarovými námluvami se sudeťáky a odpor, který vyvolává Pejskarova politická činnost již i v řadách národně socialistické strany, zámoří nevyjímá je - dojdeme k závěru, že je v těchto organizacích více věcí k řešení, že však chybí odvaha je opravdu "demokraticky" prohovořit.

Je tedy třeba na jedné straně odsoudit anonymy, ale v první řadě je nutné postavit se proti těm, kteří - ačkoliv mají plná ústa Masaryka - vytvářejí v exilu nedemokratické, nesvobodné ovzduší. Nechť se proto nikdo nediví, opakujeme-li znovu, že je nejvyšší čas, aby p. Pejskar odešel konečně ze scény a s ním aby zmizela i jeho mnichovská "společnost přátel p. Bechera", dosud honosně nazývaná Čs. poradní sbor v západní Evropě.

Je třeba, aby všichni poctiví Češi v exilu rozhodně prohlásili, že s touto společností a jejich sudetskými přáteli, Republiku osvobozovat nebudeme!

O B Ě Ž N Í K č. 23
=====

K DEMOKRATICKE DISKUSI:

I. Větší část těch, kteří emigrovali na Západ, odešla z domova proto, že s něčím nesouhlasila. Bylo to vážné rozhodnutí, neb si každý více nebo méně připouští, že se domů již možná nikdy nevrátí. Proto rozhodnutí o emigraci je rozhodnutí vážné.

Někteří funkcionáři z vlasti emigrovali a svými názory zůstali doma u svých starých politických manýrů. Zde mám na mysli především Jožku Pejškara. Chtěl bych s ním - nyní použiji jeho výraz - demokraticky diskutovat.

NOVÝ PROUD uvedl k jeho činnosti řadu faktů, která se dostala ke značnému počtu našich spoluobčanů, kteří si tyto informace se zájmem přečetli a nyní by chtěli slyšet co Jožka tomu říká. Chtějí tedy slyšet - je pravda, že je stále obklopen agenty Prahy, nebo to není pravda, jak je to s jeho styky se sudeťáky a jak je to s jeho styky s Kolínem a pod.

Jožka Pejskar reaguje demokraticky - fakta nepotvrdí, ale také nevyvrátí a věc si usnadní, že vše svede na "černou kuchyň Prahy".

My si myslíme, že fakta jsou fakta a v demokracii máme právo vědět, jestli je Jožka Pejskar lump nebo národní socialista. Ať jasně prohlásí, že nespolupracuje se

1. sudeťáky
2. ať objasní svoje úzké styky s agenty StB Pátken, Maráken, Minaříken, Tačovským a že není pravdou, že byl poslední osobou, se kterou hodovali před jejich návratem.

Nám totiž nestačí, když v Českém slově řekne, že vše je hanobná činnost agentů Prahy. Pro nás je rozhodující obsah a na druhém místě teprve kdo je za tím. Proto očekáváme, jak se s těmito našimi dotazy vypořádá. Bude-li to přesvědčivé, uveřejníme jeho odpověď v dalším našem oběžníku.

II. V exilovém tisku se objevilo prohlášení p. Pachmana a Brady, kteří vyjadřují své rozhořčení nad poměry v československém exilu. S vy-

slovenými názory je možno do značné míry souhlasit. Co nám však vadí - říkáme to otevřeně - jsou autoři těchto prohlášení. Máme totiž mnoho důvodů pro to, abychom pochybovali o jejich upřímnosti a opravdové snaze přispět k obnovení demokracie a skutečné svobody našich národů.

Jak je to s demokracií, za níž přece chceme bojovat? O p. Pachmanovi je známo, že v době konjunktury byl u komunistů, pak přešel ke katolíkům a dnes je horlivým stoupencem extremistických kruhů v západní Evropě. Je oddaným stoupencem F.J. Strausse, jehož četná vystoupení vyvolala odpor celé demokratické veřejnosti ve Spolkové republice.

A pokud jde o osud našich národů? P. Pachman je dnes státním občanem NSR a navíc upřímný přítel sudeťáků, kterým bylo - jak on již dávno tvrdí - velice ublíženo a jinž tedy bude muset český národ jejich ztráty nahradit.

Kde tedy bere p. Pachman odvahu dávat čs. exilu lekce z demokracie a vlastenectví? Momentálně je to jistě jeho snaha vyřídit si staré účty s redaktorem Jonášem. Podstata jeho dnešní aktivity však spočívá v něčem jiném: mnichovský exil, usměrňovaný Svobodnou Evropou, již dávno opustil myšlenku na znovuzřízení samostatné Čs. republiky a z existenčních a karieristických důvodů koketuje s plány na nové uspořádání středoevropského prostoru, na vytvoření jakési federace, v níž by i sudeťáci hráli svou roli. A úkolem p. Pachmana a jeho Svobodné společnosti /a stejně i Pejškara a jeho nohsledů/ je připravovat pro tyto myšlenky, za nimiž stojí i Ota Habsburský, v čs. exilu vhodnou půdu.

Proto tedy jakékoliv vněšování p. Pachmana do poměrů v čs. exilu rozhodně odmítáme.